

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 99

číslo: 30

28. července 2019

Cena: 8 Kč

Kirchentag 2019

19. - 23. června 2019 proběhly v německém Dortmundu již tradiční církevní dny, tedy Kirchentag: setkání především protestantských církví s prezentací své diakonické, misijní, pastorační, ale i společenské práce, pořádané jednou za dva roky.

Církev československá husitská se církevních dnů účastnila v rámci stánku Ekumenické rady církví v ČR, kde prezentovala ekumenický projekt – výstavu představující dobrou praxi českého církevního školství. Tématem letošního Kirchentagu byl verš 2 Kr 18,19 „Čemu důvěřujete?“, a tak jsme měli prostor představit husitské mateřské a základní školy, které se těší zájmu ze strany církevní i necírkevní společnosti. Konkrétně se jednalo o Církevní ZŠ a MŠ Archa v Petroupimí, kde se děti a žáci učí podle principů

Marie Montessori, a o Husovu základní a mateřskou školu Směrovka v Hostivici. Děti z MŠ v Hostivici pomohly vyzdobit stánek svými výkresy. Děkujeme oběma školám za spolupráci!

Účastníci církevních dnů měli možnost vybrat až z 2000 programů, které organizátoři pečlivě připravili; ubytování bylo možné v soukromí či ve školních třídách a z české strany se o poutníky staral Aleš Čejka (ERC ČR).

V přípravném týmu spolupracovali členové Církve československé husitské, Českobratrské církve evangelické, Církve bratrské, Starokatolické církve ad. Během pěti dnů v Dortmundu jsme měli možnost hovořit se stovkami lidí, kteří se u stánku ERC ČR zastavili a byli zvědaví. Společně jsme slavili česko-německou bohoslužbu, která pokračovala již tradičně česko-německým večerem a neformálními, přátelskými rozhovory. V neděli se poutníci rozloučili s Kirchentagem společnou velkou bohoslužbou a příslibem, že dá-li Pán, za dva roky se znovu sejdeme.

Za CČSH z týmu ERC ČR pokojně léto přeje **Veronika Matějková**

Zázrak vyjádřený písněmi

V pátek 5. července 2019 proběhl v chrámu sv. Mikuláše, jako již tradičně v předvečer výročního dne mučednické smrti Mistra Jana Husa a ve svátek slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje, XIX. ročník Festivalu duchovní hudby.

Konal se pod záštitou patriarchy Církve československé husitské ThDr. Tomáše Butty, záštitou pražského biskupa doc. Davida Tonzara a díky laskavému příspěví náboženské obce Praha 1 a Ministerstva kultury ČR.

Slavnostní odpoledne otevřel úvodním slovem bratr patriarchy, který poděkoval účastníkům i divákům festivalu, že se tento sváteční den rozhodli strávit ve společnosti duchovní hudby. Připomněl též, že v příštím roce CČSH slaví 100. výročí svého vzniku a pozval všechny přítomné na oslavy tohoto výročí.

A pak již moderátorky Markéta Hlasivcová a Květoslava Salmonová začaly zvat jednotlivé účinkující, aby naplnili motto festivalu, za něž můžeme považovat poslední sloku letošního závěrečné písně č. 288, kde se zpívá: „Krásná je modrá obloha, je zázrak pod ní žít, písněmi ten dar od Boha můžeme vyjádřit.“

Všichni vystupující - ať už to byli ti, kteří jsou stálicemi festivalu nebo zde alespoň jednou vystupovali, jako Komorní soubor Matoška z Tábora, Pěvecký sbor KVINTUS z Liberce pod vedením sbormistra Jiřího Doubka, vokální uskupení Let's Go! s uměleckým vedoucím Markem Šlechtou, prof. Ladislava Nohejlová (zpěv), Jana Kozubková (kytara, zpěv), varhaníci Michal Hanzal a Blahoslav Rataj či ti, kteří se zúčastnili poprvé, a to Sbor varhaníků a zpěváků CČSH pod vedením celocírkevního kantora dr. Zdeňka Kovalčíka a sbor Smetana se sbormistrem Janem Jiráčkem z Hradce Králové - přinesli opravdu hodnotné dary. Svá vystoupení provedli s plným zaujetím a vložili do nich celá svá srdce a posluchači jim to oplatili nadšeným přijetím.

V závěru večera přednosta odboru kultury ThDr. Jiří Vaníček vyjádřil poděkování za úspěšný průběh letošního festivalu všem zúčastněným a spoluorganizátorům, včetně zvukaře Jiřího Stejskala, který připravil i živou nahrávku, bratřů kostelníků, a grafika Milana Udržala, autora letošních diplomů a propagačních materiálů.

Poté udělil všem pozhřebání a celým chrámem se rozezvuly tóny společné závěrečné písně: Krásná je modrá obloha, které se jako díky ještě dlouho chvěly pod kupolí chrámu, zatímco již všichni odešli žít svůj všední nevšední zázrak.

**Květoslava Salmonová,
LDK Dialog na cestě**

Hudební podvečer ve sboru Jenišovice

Uspořádal ho „Amatérský komorní soubor“ Liberec 19. června na pozvání vikáře br. Mlýnka. Soubor dle slov jeho dirigenta hraje sobě pro radost, ale občas vyjede i do okolí a podělí se o svou zálibu.

Hudební těleso v počtu 17 umělců zahrálo skladby Händla, Bacha, Vivaldiho, Telemanna a E. Morriconeho. Br. Mlýnek mezi hudbou přečetl krátké povídky z knížky spisovatele Eduarda Martina (syna E. Petišky) s hudební tematikou. Povídky o hudební ladičce, o učitelce hudby,

ale také např. o štětkotu psí smečky vyzněly jako podnět k osobnímu naladění krásných vztahů k druhým lidem i k svému okolí prostřednictvím hudby. Poznání, že hudba vede k zamyšlení, a že kolem sebe máme spoustu darů, včetně těch ve formě hudby, nás povznáší.

Pro hudebníky i pro br. Mlýnka bylo jistě potěšující, že jim publikum věnovalo nadšené potlesky nejen po jednotlivých vystoupeních, ale také nejdelší při závěrečném rozloučení.

Čestmír Jan Holeček

Brzy vyjde Kalendář Blahoslav 2020

Na stránkách jubilejního kalendáře Blahoslav se sešlo na padesát autorů, kteří přispěli odborným pohledem na historii naší církve, podělili se o vzpomínky ze života sborů, a dále nabídli literární texty, ať již se jedná o prózu či poezii. Zasvěcený odborný pohled nejprve nabízejí naši akademici, kteří se dokážou vyjádřit se vzácnou stručností a výstižností, s myšlenkovou kázní. Ukazují nám svůj úhel pohledu, zrale předestírají souvislosti, podepřeni svou živou a stále se obnovující vírou. K lidské přirozenosti náleží někam patřit, někde se cítit doma, vědět o živé generační štafetě, o tom, že naši předkové následovali Ježíše Krista. A tak se ve vyprávěních duchovních a laiků, hovořících o osobních prožitcích a vztazích, odráží století historie církve se svými vzepětími, vrcholy, ale také krizemi a tragédiemi. Jejich svědectví o víře má mocnou sílu. Není snad nic pozoruhodnějšího, než lidská duše, ozářená Božím světlem, Ježíšovou láskou a milosrdenstvím. Ukázky z křesťanské literární tvorby členů naší církve zase dokazují, že mezi námi je mnoho talentovaných tvůrců, kteří jsou schopni čtenáře oslovit, zaujmout i pobavit.

Olga Nytrová

Kalendář si můžete objednat již nyní, a to písemně na adrese: prodejna Blahoslav, Wuchterlova 5, Praha 6, 160 00, e-mailem: prodejna.blahoslav@cchsh.cz, telefonicky: 220 398 117 či přes SMS 724 142 467. red

Houslový

Donedávna jsem si myslel, že housle jsou jen obyčejný hudební nástroj. Až u mých dveří zazvonil takový snědý, trochu zanedbaně vyhlížející člověk a zeptal se, jestli nemám nějaké staré housle na prodej. Vzpomněl jsem si na torzo rozbitých skřípek na půdě a donesl mu je ukázat. Nevěřicně zakroutil hlavou, pečlivě je centimetr po centimetru prohlédl, přivoněl ke dřevu a přiložil ke stěně houslí svou zarostlou tvář. „Guarnerky,“ zašeptal na vysvětlenou a pohládl s láskou jejich odřenu kobyliku, „cremonská houslařská škola.“

Lidi by se neměli soudit podle vzhledu. Při pohledu na ošuntělého podomního obchodníka jsem si uvědomil tuhle starou moudrost, která popírá druhou pravděpodobně ještě starší moudrost, totiž že šaty dělají člověka, a pozval jsem neznámého do domu. Ten večer zpívali za okny dva černí kosi píseň o jarním dešti, střechy se leskly v zapadajícím slunci a ten chlapík s očima černými jak uhel usrkoval čaj, zapíjel ho slivovicí a vyprávěl mi o tajemství houslí.

Dozvěděl jsem se, že lombardské město Cremona dalo světu jejich nejlepší stavitele: Amatiowce, Guarneriho, Ruggeriovy, Carla Bergonzioho a největšího z nejproslulejších Antonia Stradivariho. Po Stradivarim, který zemřel roku 1737, houslařství v Cremoně zaniklo. Teprve po 200 letech došlo k znovuoživení ušlechtilého řemesla. Od té doby vyšlo z cremonské školy mnoho krásných nástrojů. Takový mistr dlouho vybírá vhodné dřevo, potězkává, prohmatává, čichá k němu, a pak je na deset let uloží na prejzové střechy, aby dozrálo. Tam je ostražitě hlídá, prý o mnoho žárlivěji než dokážou Italové střežit věrnost svých manželů. Houslařská dílna je chrám jemných vůní a ostrých nástrojů, které obnažují z těla vyvrálených dřev živou zpívající duši. Tady se odehrává zázrak dotyku nástrojů s lidskou rukou. Hodně se mluví o Stradivariho laku. Všichni houslaři se snaží odhalit tajemství starého mistra. Zatím se to nikomu nepodařilo.

Daroval jsem housle beze strun tmavookému muži, který jim slíbil vrátit srdce. Ke kouzlu hudby nestačí objevit noty a skladatele. Důležitý je také interpret a jeho nástroj. Až po jeho odchodu mě napadlo, že také každý z nás přichází na svět jako originál. Z většiny se ale stanou během života jen bezcenné kopie. Na srdci přitom nejvíc záleží, přátelé.

Jan Schwarz n. o. Bratislava

Z kazatelského plánu

7. neděle po svatém Duchu

Na Hospodina slož svoji starost, postará se o tebe a nedopustí, aby se kdy spravedlivý zhroutil. (Žalm 55, 23)

První čtení: Genesis 18, 20-32

Tužby pro dobu po Duchu svatém (III):

1. Abychom širokou cestu hříchu opustili a na úzkou cestu života v Kristu vstoupili, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom okolnímu světu v nouzi a mravní bídě duchovně i hmotně pomáhali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, svou moc nad námi projevuješ nikoli tím, že nás odsuzuješ a zavrhuješ, nýbrž tím, že se nad námi smilováváš a odpouštíš nám. Dej, abychom se proto z naší víry radovali a byli ti vděční! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Koloským 2,6-15 (16-19)

Evangelium: Lukáš 11,1-13

Verše k obětování: Žalm 28, 7

Verš k požehnání: Lukáš 11, 9-10

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, dej, ať se nám svátostné dary chleba a kalicha stanou lékem pro uzdravení duše a pro život věčný! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 46, 87, 51, 95, 149, 151, 166

Navrácená tvář

Dlouhý čas jsme kolem něj chodili. Někdo třeba celý život. Slunce, déšť a mráz mu ujídaly podobu.

Co na tom? Stejně ji nikdo nezná, i když byl nastotísíkrát zpodobňován.

Kdo ho však zná, ví, že se lze setkávat jen s podobou vnitřní, fotograficky nezachytitelnou.

Není to tak dlouho a jednoho dne zmizel. Se vším, co z něho zbývalo.

Chyběl někomu?

Lidé v naší zemi se mnoho desetiletí tvářili, že nechybí. Že ho nepotřebují. A jestli – tak jen někteří, protože jsou tak podivně „založení“.

Vždyť to byl jen snílek, jen postava minulosti – a kdoví, zda reálná!

A přece: těm, kdo ho znali, byl vnitřní oporou právě v těch těžkých časech.

Dnes, protože mnozí mají, co potřebují, někteří víc, než potřebují, a zase jiní horko těžko shánějí živobytí (ale koho to zajímá?), dnes se znovu zdá, že lidem nechybí. Že ho nepotřebují.

Je to tím, že na nás nepadají bomby? Netřese se s námi země? Že neznáme hlad? Že se cítíme zajištěni a pojištěni?

Ale on nepřišel na svět, aby byl pojistkou pro chvíle, kdy člověku chybí to podstatné. Narodil se, aby nám nechybělo to nejpodstatnější!

Lidskost, lidství – zapadla nám spousta dobrých a základních slov. Jako by

je ujedlo slunce, déšť a mráz. Nebo spíš výsluní, lhostejnost a cynismus.

Ano, jako na soše, jen nepozorovatelněji, hlodala korozí na vztazích, na tom, co je cenné, na naší pospolitosti.

Sochy se ujali umělci a na roh naší ulice postavili kopii. Navrátili Kristu tvář.

Na podstavci sochy je napsáno z evangelia řečí obyvatel, kteří tu žili do konce války, co o sobě Ježíš řekl: Já jsem ta cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.

Ano, je třeba hledat cestu i pravdu života, abychom neskončili zkorodováni, ohlodáni, olámaní, zmrzačení, bez podoby, tváře či charakteru.

Jana Wienerová

Nad Písmem

Kdo položí ruku na lajnovací vozík L 9,51-62, 1. Kr 19,15-21

Elijáš (moje oblíbená postava, pořád mě potkává) doklopýtává k poslední fázi své služby. Nejmocnější prorok! Zázraky, triumf na Karmelu, má autoritu u krále Achaba, lid ho miluje. Pak ale přichází nepohopitelný zlom, lidé se trousí domů a jejich víra a zájem někam mizí, královna mu jde po krku a prorok musí utéct. Neúspěšný prorok!

A zase poušť, zcela zlomený si přeje umřít. Jen síla Božího pokrmu ho vyšle na další (čtyřicetidenní) cestu k Boží hoře. „Co tu chceš, Elijáši?“ se jakoby nevěda ptá Bůh a on mu může vylít všechno svoje trápení, zklamání, bezmoc, horlivost, pocit viny. Milost pokání.

Žádné velké utěšování ani vysvětlování neuslyšíme: půjdeš dál, pomazeš nové krále (ti staří jsou ještě na trůně!) a pomazeš Elišu za proroka místo sebe.

Hurá, bude další prorok! Ale jak to, Pane, místo sebe? Já se přece vždycky modlím za nové spolupracovníky, pomocníky, to už půjde do pole náhradník a já na střídačku? Vždyť jsem ještě nic nestihl! Vždyť jsem tak nepostradatelný!

Vybavuje se mi fousatá historka s profesorem Kubáčem, když nás vyhodil z hebrejštiny: remcali jsme se spolužákem - „Kdo půjde do té církve sloužit, když nás všechny vyházi?“ Tento muž Boží se rozohnil a pištěl: „Bůh může svou církev povolát i z kamení!“ a už se šibalským úsměvem dodal: „A vás klidně vyhodím, protože jste dutej“. Když bude církev dutá, může být ze

zkoušky i vyhozena.

Je možná malovněrně přijmout fakt, že některé naše obce zaniknou (sloužím v dosti řídké diaspoře), zbylí věřící budou osamoceni. Některé obce nebudou mít svého pastýře. Někteří pastýři neuvidí ovoce své práce (viz podobenství o rozséváči, kde přece sklízí někdo jiný). Že naše (a nejen naše) církve nebudou úspěšná, nebude mít pro lidi stejnou autoritu jako před lety. Že nás bude málo, budeme na okraji a pro smích. Z kamení... to může jen Pán z moci Ducha.

To nevadí, řekl Ježíš učedníkům, když je nepřijali v Samaří. Šli jinam, dál. Lišky mají doupata, ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil. Nic nemáš jisté, jestli chceš sloužit Bohu.

O to víc zní důraz pro církve: NÁSLEDUJ MNE! Následuj mne, věrně a poctivě služ, nehleď na to, co to přinese, a nekoukej s nostalgii do minulosti. Nech mrtvé pohřbívat

a nechod' se rozloučit s rodinou, teď jde Ježíš kolem a za pět minut už bude za druhým kopcem. Musíš hned. (Důležité upozornění: pokyn o nepohřbívání mrtvých neberte doslovně, neb nám to zakazuje zákon o pohřebnictví.)

„Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, nehodí se pro Boží království“. Já tedy nikdy neoral, nevím jak udržet rovnou brázdou. Ale pamatuju si z dětství, jak jsme lajnovali fotbalové hřiště: musels jít rovnoměrně a oči upřené dopředu na kolík. Když ses ohlídl, jak hezká je čára za tebou, bylo to v háji a vzniklá klikatina se musela rozmetat koštětem. A znovu.

Nehleď s hořkostí na to minulé, co se ti nepovedlo, kde jsi selhal. Bůh má pro tebe lepší lajnu vepředu, když budeš pozorně hledět na něj.

Nesmutněme pro minulé „zlaté časy“ církve – Boží církev má zlaté časy teprve před sebou.

František Tichý

Dobrotivý Pane,
Děkujeme ti, že k tobě smíme přicházet
ve své bídě a nedostatečnosti.
Že ti můžeme jako Eliáš všechno vyřkat,
hořkost i výčitku i vlastní vinu.
Děkujeme, že máš s námi „svatou“ trpělivost
a znovu a znovu odpouštíš, co jsme nezvládli a zkazili.
Děkujeme, že se nebabráš v naší minulosti
a že i my můžeme s nadějí vyhlížet tvé požehnání v budoucnosti.
Amen

Husova řeč o míru, jak nezazněla na kostnickém koncilu

Projev PhDr. Jiřího Beneše, vědeckého pracovníka Kabinetu klasických studií Filozofického ústavu AV ČR a člena Společnosti pro zachování husitských památek při příležitosti setkání v Táboře 6. 7. 2019

Vážení spoluobčané, vážení hosté, opět se po roce scházíme, abychom si připomněli památku vynikajícího představitele našeho národa, od jehož mučednické smrti nás dělí již 604 let. Jistě jste si v minulých letech na tomto místě vyslechli rozličné projevy, které vám v obecných rysech přiblížily život a dílo Jana Husa, některá fakta si možná pamatujete ještě ze školy. Budete tak mít i povědomí o tom, že když se na podzim r. 1414 Hus rozhodl vyhovět pozvání, aby se dostavil na celocírkevní koncil v Kostnici, počítal s tím, že se mu dostane možnosti veřejného slyšení a kázání. O čem chtěl konkrétně promluvit, už není tak obecně známo. V rukopisné podobě se nám našťastí dochovaly podklady, které si Hus během několika málo týdnů před odjezdem připravil pro své předpokládané vystoupení. S jedním z nich, tzv. Řečí o míru, či případněji Kázáním o pokoji, bych vás chtěl dnes ve stručnosti seznámit. Proč tyto dva alternativní názvy? Pod prvním názvem vyšel v r. 1963 první český překlad, který se od té doby užívá, přestože obsahově se jedná o kázání na text Matoušova evangelia 10,12, v němž Kristus radí svým učedníkům, jak mají pozdravit při příchodu do nějakého domu: slova Pokoj tomuto domu měla být výrazem Husova přání pro konání koncilu. Za komunistického režimu ovšem bylo vydání tohoto silně náboženského textu nejspíše podmíněno tím, že se vydával za mírovou iniciativu; ve skutečnosti je jeho hlavním tématem mír duše v důvěře v Krista. Vtip je v tom, že latinský název *Sermo de pace* umožňuje obě české varianty; dle kontextu sám dále používám pokoj i mír.

Kázání o pokoji je jedním ze tří projevů, který si Hus pro svá vystoupení na koncilu připravil. (Dalšími dvěma jsou O postačitelosti Kristova zákona a Vyznání své víry.) Víme, že toto kázání koncilní otcové nevyšlechli; představa, že by mu bylo dovoleno vystoupit na koncilu s jakýmsi pozdravným projevem, se zpětně jeví jako naivní. Jednání mělo svá závazná pravidla a Hus, přestože nepřiznaně počítal i s méně příznivými scénáři svého přijetí v Kostnici, si zřejmě nebyl dost dobře vědom toho, co vše může očekávat. Byla to jistě odvaha, ale i značné neporozumění situaci, pokud si odmítal připustit, že bude postaven před soud.

Kázání o pokoji se skládá ze dvou částí – v té první věnuje Jan Hus značnou pozornost ideji míru, a to míru Božího a světského. „Boží mír je utišení mysli zakotvené v ctnostech“. Boží mír má vždy tři stránky: usmíření s Bohem v Kristu, mír člověka se sebou samým a mír člověka s bližním. Mír s Bohem je takového dosahu, že každý jiný mír je bez něho natrvalo nemyslitelný. Oči soudobých křesťanů jsou však

natolik zaslepeny prachem časných statků, tělesnou rozkoší a světskou nadutostí, že nedovedou dbát o tento základní a výchozí mír. Kdyby navíc mohl člověk dojít klidu v sobě samém, byl by to žádoucí konec jeho nevraživých řečí a zvrácených činů, jimiž uráží Boha i bližního. Mír člověka s bližním se projevuje bratrskou láskou a předpokládá víru a naději. Kdyby duchovenstvo žilo podle Kristova evangelia a vedlo své světence cestou následování Krista, vytvářelo by pokojné vztahy všeho lidu jak k Bohu, tak i k sobě samým.

Opakem míru Božího je mír světský: ten mívá základ v lidské, zpravidla vychytralé dohodě mezi několika nestálými spojenci, chabě sdruženými poutem časného zájmu. Odtud jeho vratkost a nezajištěnost. „Druhý mír je mír světa, jehož podstatou je klidné uspořádání časných věcí, potřebných k lidskému životu, nebo jejich klidné užívání nenarušované nepřiznivými poruchami. Má tak velkou přitažlivost, že všichni po něm přirozeně touží. Žel, právě o něj se vedou války ... Ano, tak silně touží lidé po míru, že dokonce i lupiči se mezi sebou domáhají míru, protože jinak by se jejich tlupa rozpadla. ... Mír Boží se nesnáší se zločinem v témže člověku, kdežto mír světský je pln zločinů, domyšleno do důsledků je vlastně příčinou všech válek. Bylo by tedy projevem zaslepené hlouposti opustit hlavu církve, Ježíše Krista, jenž je pánem veškerenstva, a nedat přednost jeho míru.“ Takový je mír, který Hus přeje účastníkům koncilu v jejich pracovním úsilí a rozhodování.

Ve druhé části následuje výklad morálně teologický, v němž Hus hledí odpovědět na otázku, proč žije soudobé křesťanstvo bez míru. Má jednoznačnou odpověď: V církvi, domě Božím, je takový nedostatek pravého míru proto, že lidé opustili Boží spravedlnost. Nářek nad tížadostí, pokrytectvím a rozvrácením míru se v dalším textu děje především slovy církevních autorit, stejně tak i výčet nápravných prostředků – požadavků Boží spravedlnosti, jimiž jsou: svornost, pokora, dobrovolná chudoba, čistota, trpělivost a účinné kázání evangelia. Kromě krátkých spojovacích úseků a citátů z Písma o žádoucích ctnostech, jejich praxi a především o nedostatku jejich praxe, zde mluví z největší části cisterciácký opat Bernard z Clairvaux (Husův oblíbenec – Bernášek milý, jak jej místy nazývá), pak také papež Řehoř Veliký, další významný cisterciácký scholastik Alanus ab Insulis a zcela nakonec lincolnský biskup Robert Grosseteste (jedna z největších Viklefových autorit, Hus jej patrně znal právě od něho). Stále většinou slovy Bernardovými Hus prstem ukazuje na to, v čem současná církev se hlavně ve svém

duchovenstvu protíví oněm šesti požadavkům Boží spravedlnosti. Jak vidno, volil zde Hus taktiku obezřetnosti, aby přešel možnému konfliktu: A ježto nástrojem jeho kritiky jsou kanonizované autoritativní texty, může tak kdykoli na výtku nepatřičného radikalismu odpovědět, že to či ono neříká on sám, nýbrž např. svatý Bernard či jiná uznávaná autorita. Nic to ale nemění na skutečnosti, že vinu za porušení Boží spravedlnosti a Božího zákona Hus přičítá osobnímu selhání jednotlivých příslušníků duchovního stavu. Svůj smělý projev korunuje výňatkem z kritického memoranda, jež Robert Grosseteste předložil už v r. 1250 kardinálům a papeži Innocenci IV. Z jeho závěru cituji: „...pastýři, kteří na sebe vzali tvářnost Ježíše Krista, ale nezvěstují Boží slovo, i kdyby se nedopustili dalších zločinů, jsou antikristy a satanem, který se proměnil v anděla světla ... Svým posláním jsou pastýři světlem a sluncem, které dává světu světlo a život. Počínají-li si však naopak, vyzarují-li místo světla nejčernější tmou a místo životodárného tepla ničivý a smrtící mráz, je nabilehdi, že jsou zhoubcí celého světa. ... Příčinou, zdrojem a pívodem všeho tohoto zla je tato kurie, a to nejenom proto, že zlu nebrání a že tyto ohavnosti neodstraňuje ... nýbrž mnohem více proto, že právě ona před očima veřejnosti svými provisemi, dispensacemi a udílením obročí pastýřské péče ustanovuje takové pastýře, o jakých jsme shora mluvili, to jest rovnou zhoubce světa“.

Kázání o míru je kázáním obrácným především k duchovenstvu, a plně odpovídá Husovu úmyslu „kázat proti zločinům duchovenstva i na koncilu, a to bez nadsázky a bludů“. Je zjevné, že chtěl vystoupit v duchu hlavní intence kostnického koncilu, *reformatio ecclesiae*. Rozhodně není v textu nic úmyslně provokativního, autor se vyhnul veškerým aktuálním věroučným otázkám, které by mohly být vnímány kontroverzně – není zde zmínka o pojetí církve, o svatém přijímání, o kněžství, nic o poslušnosti ani o vztahu církevní moci ke světské; neobjeví se zde ani desátky a odpustky. Ani v ohni kritického zápalu nezapomněl Hus na smířlivý smysl textu. Mluvil-li tak karatelsky, bylo to proto, že si s bolestí uvědomoval jako „kněz nejnepatrnější“, že právě církev, svědkyně míru, bez něhož nelze ve světě trvale ustavit pokojné vztahy, zklamala ve svém poslání.

Vraťme se ještě na závěr k osudovému nedorozumění, kdy Hus nerozeznal své postavení obviněného v soudním řízení a setrval v iluzi, že bude moci ve svobodném kázání a akademické disputaci přesvědčovat koncil. Že jeho představa o úloze, kterou sehraje v Kostnici, byla iluzorní, lze připustit, ne však bez výhrady. Náš vynikající protestantský teolog a církevní historik Amedeo Molnár v předmluvě ke svému vydání a překladu Řeči o míru vyjadřuje přesvědčení, že toto kázání není výrazem jenom osobního postoje Husova; třebaže ten se zklamal v naději, že je bude moci koncilu přednést, přece jen do ní uložil zásadní stanovisko celého rodícího

se hnutí. Stanovisko, jehož teologickou naléhavost a oprávněnost nechal koncil dost vážně. Volba mírového tématu totiž nevznikla pouze z příležitostných ohledů na předpokládaný pracovní program koncilu. Již během posledního dvouletí před jeho zahájením uzrávalo v nastupujícím husitství povědomí odpovědnosti za reformaci církve. Podávání kalicha laikům, jehož se hnutí odvážilo v Praze nejspíše zrovna 28. října 1414 ve chvíli, kdy se už přibližovalo ke Kostnici, manifestovalo zcela nepochybně, že pospolitá vůle k re-formaci překročila již v Čechách údobí začátků a připrav. Tento čin, jež teologicky podepřel Jakoubek ze Stříbra, ale k němuž dal Hus svůj dodatečný souhlas, byl přímým důsledkem onoho pojetí míru, jež zastával i Hus. To mělo svým způsobem předchůdce v Jakoubkově dobrozdání, jímž králi Václavu IV. na počátku r. 1413 odpovídal na dotaz, jakými cestami by bylo možno obnovit mír mezi duchovenstvem a lidem. Jakoubek do své odpovědi vložil teologické východis-

ko celého hnutí, když prohlásil: „Rozvrácení míru a vnější svornosti má v tomto království původ v rozvrácení míru a svornosti s Bohem. Chceme-li dosáhnout skutečného míru, musíme se vzdát obvyklé světské vypočítavosti, které záleží na dočasném prospěchu a jeho výhodách...“

Pro Jakoubka stejně jako pro Husa byl mír, Boží mír, nerozlučně spojen s reformací církve, s reformací víry a lásky. Svým Kázáním o pokoji potvrdil Hus jednotnost tohoto východiska českého reformačního hnutí. V Kostnici došlo na lámání chleba: proslulé Husovo odvolání se ke Kristu naprosto vybočilo ze systémového rámce kanonizovaných pravidel. Hus si toho byl jistě velmi dobře vědom; jeho víra, vnitřní zaujetí jej však vedla k volbě nekonvenčního postupu, s nímž si koncilní otcové naprosto nevěděli rady. Vycítil naléhavost chvíle, která si žádala prolomení přijatých konvencí. Tímto počinem si zajistil trvalé a nepřehlédnutelné místo mezi protagonisty zlomových dějinných okamžiků.

Z našich setkání

V neděli 7. 7. 2019 vzpomínala náboženská obec v Pěčíně na Prostějovsku ve sboru Cyrila a Metoděje na upálení mistra Jana Husa. Bohoslužbu vedl a kázáním posloužil bratr František Konvalinka z Olomouce. Při bohoslužbě bylo připomenuto nedožitého 88 let dlouholetého faráře této náboženské obce Ladislava Bartoše. Hana Dostálová

Osłavy M. Jana Husa 6. července v Lounech tento rok zorganizovala místní farářka sestra Helena Smolová ve spolupráci s městem, u pomníku Mistra Jana Husa.

Zprávy

Vzpomínka na Jana Husa v Kadově

Dne 6. července 2019 se naplnila jihočeská vesnička Kadov poutníky, kteří si přišli připomenout 604. výročí mučednické smrti Jana Husa. Za vzpomínkovou slavností stáli členové Jednoty Karla Havlíčka Borovského ze Strakonice, obec Kadov, Církev československá husitská a Myslivecké sdružení Diana, na jehož katastru se Husův pomník z roku 1946 nachází. Kolem stovky poutníků v čele s dechovou kapelou doprovázela od kadovské tvrze k pomníku Selská jízda. U Husova památníku nejprve starostka obce Kadov Vladimíra Tomanová zapálila symbolickou hranici. Vzpomínkou na osobnost Jana Husa přispěli bývalý senátor Josef Kalbáč a bratr archivář Martin Jindra. Poděkování za oživení Husovy památky v Kadově patří hlavnímu iniciátorovi setkání Vladimíru Šavrdovi a jeho přátelům. A ještě douška závěrem pro ty z nás, kteří nepřestávají žasnout nad krásou stvořené přírody. Kadovské okolí je totiž velmi bohaté na četné žulové kameny, které jsou zvláště v dnešní době hojně vyhledávány návštěvníky. K nejpoblábnějším a nejvyhledávanějším patří kadovský viklan.

Martin Jindra

Pout' na KRAKOVEC 2019

Věrní tradici sešli se i tentokrát na Krakovci poutníci, aby si připomněli M. Jana Husa, jeho údajný pobyt zde v roce 1414.

Liturgii vedl pražský biskup bratr David Tonzar za přítomnosti zástupců duchovenského sboru. Jako součást slavnostního obřadu se uskutečnil křest dvou dětí.

NO Panoší Újezd

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Ježíšovo milosrdenství

Nahrazujte symboly písmenky podle klíče:

⊙ = A	☺ = CH	✂ = Ř
◆ = Á	⊗ = I	* = S
⊞ = B	⌘ = K	→ = Š
& = Č	☺ = L	⊗ = T
⊞ = D	☺ = N	⊞ = U
☺ = E	€ = O	☺ = V
☺ = Ě	⊗ = P	⊞ = Y
⊞ = H	☺ = R	☺ = Z

(Řešení z minulého čísla: tráva v popředí, čtyři vepří navíc.)

Jana Krajčířiková

Konference Jednota v mnohosti

Ve dnech 19. - 21. 9 2019 se v prostorách Evangelické teologické fakulty Univerzity Karlovy na adrese Černá 9, Praha 1, uskuteční již osmý ročník mezinárodní vědecké doktorandské konference **In Pluribus Unitas 2019/ Jednota v mnohosti** zaměřené na oblast teologie, religionistiky i dalších příbuzných oborů.

Konference vznikla díky spolupráci dvou teologických fakult Univerzity Karlovy, HTF a ETF. Závěrečným výstupem z celé mezinárodní vědecké konference bude recenzovaný sborník.

Závazné přihlašování je možné do 31. 7. 2019 pomocí formuláře na stránkách obou zmíněných fakult.

red

Kostel sv. Mikuláše
na Staroměstském náměstí

pondělí 29. 7. 2019, 20.00
CONCERT FOR ORGAN and ORCHESTRA
Aleš Bárta – varhany
Camerata Pragensis Orchestra
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

úterý 30. 7. 2019, 17.00
František Štátný – varhany
Miroslav Laštovka – trubka
J. S. BACH, J. PACHELBEL, D. BUXTEHUDE, C. FRANCK

středa 31. 7. 2019, 17.00
Bohumír Rabas – varhany
Ilona Slavíková – mezzosoprán
J. S. BACH, C. FRANCK, G. BIZET, A. DVOŘÁK

středa 31. 7. 2019, 20.00
PRAGUE STRING ORCHESTRA
Adéla Vondráčková – housle
Vratislav Vlna – hoboj
W. A. MOZART, J. S. BACH, A. VIVALDI, A. DVOŘÁK

čtvrtek 1. 8. 2019, 17.00
Josef Popelka – varhany
Vladimír Frank – housle
G. F. HÄNDEL, L. VAN BEETHOVEN, W. A. MOZART, A. CORELLI

pátek 2. 8. 2019, 17.00
Marie Šestáková – varhany
Zuzana Kopřivová – mezzosoprán
J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART, C. FRANCK

pátek 2. 8. 2019, 20.00
PRAGUE STRING ORCHESTRA
Adéla Vondráčková – housle
Vratislav Vlna – hoboj
W. A. MOZART, J. S. BACH, A. VIVALDI, A. DVOŘÁK

sobota 3. 8. 2019, 17.00
František Štátný – varhany, cembalo
Vratislav Vlna – hoboj
G. PH. TELEMANN, J. S. BACH, W. A. MOZART, G. F. HÄNDEL

sobota 3. 8. 2019, 20.00
CONSORTIUM PRAGENSE ORCHESTRA
Štěpánka Heřmánková – soprán
Miroslav Laštovka – trubka
A. VIVALDI, A. DVOŘÁK, G. GERSHWIN

neděle 4. 8. 2019, 17.00
Marie Šestáková – varhany
Zuzana Kopřivová – mezzosoprán
J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART, C. FRANCK

neděle 4. 8. 2019, 20.00
RADIO SYMPHONY COLLEGIUM
Marek Zvolánek – trubka
A. DVOŘÁK, M. RAVEL, W. A. MOZART, A. VIVALDI

Změna programu vyhrazena

Diecézna rada Cirkvi československej husitskej v Slovenskej republike
vypisuje výberové konanie na obsadenie pozície mladšieho

farára / farárky s rodinou
bratislavskej náboženskej obce.

Požiadavky:

Úplné teologické vzdelanie - Husitská teologická fakulta.
Ochota sa presťahovať do centra Bratislavy na Jozefskú 8,
kde bude mať pridelený byt.

Prosíme o zaslanie skráteného životopisu na adresu CČSH - DR,
Konventná 11, Bratislava 811 03, Slovenská republika
či e-mail: cesh@stonline.sk

Každý záujemca bude pozvaný, aby vykonal kázanie
pred bratislavskou NO, budú mu preplatené cestovné náklady.

Z ekumeny

AUTORKA KNIH NEW AGE KANDIDUJE NA PREZIDENTKU USA

Po Tulsí Gabbardové je Marianne Williamsonová druhou účastnicí primárku Demokratické strany v USA, která má výrazné alternativní náboženské zázemí. Zatímco Gabbardová je stoupenkyní gaudijského višnuismu, a je tedy blízká například i v Česku známému hnutí Hare Kršna (psali jsme o ní zde), Williamsonová je úspěšnou autorkou knih o svépomoci a sebezlepšení v duchu hnutí Nového věku (New Age).

Marianne Williamsonová (*1952) pochází z konzervativní židovské rodiny a svou konverzi k hnutí Nového věku (New Age) prožila roku 1979 na základě četby knihy Kurs zázraků (A Course in Miracles). Autorkou této knihy, obsahující poselství od Ježíše Krista, je Helen Schucmanová (1909–1981). Vyšla roku 1976 a stala se jednou z nejlivnějších knih, které v 70. letech upevnily tehdy nové hnutí New Age. V 80. letech Williamsonová provozovala esoterické knihkupectví a kavárnu a stala se lektorkou motivačních a sebezlepšovací seminářů na základě Kursu zázraků. Jako reflexi Kursu zázraků také napsala svou první knihu: Návrat k lásce (A Return to Love. Reflections on the Principles of A Course in Miracles) a vydala ji roku 1992. Úspěch této knihy a dalších spisů ji zařadil po bok slavných autorů Deepaka Chopry nebo Eckharta Tolleho, kteří v rámci hnutí Nového věku také navazují na Nové myšlení (hlavní ideou tohoto směru je přesvědčení, že je to mysl, co tvoří realitu). Ve své internetové prezentaci (zde) inzeruje Marianne Williamsonová své další slavné knihy, využitelné v její prezidentské kampani: Uzdravit duši Ameriky (Healing the Soul of America, 2000) a Politika lásky. Příručka nové americké revoluce (A Politics of Love. A Handbook for a New American Revolution, 2019).

Láska jako politická síla je také hlavní myšlenkou kampaně Marianne Williamsonové. Jako největší problém Spojených států vidí násilí. V kampani se soustřeďuje na téma ukončení „emocionální občanské války“, kterou údajně vede americká společnost, a na téma duchovního uzdravení. Chtěla by způsobit mravní a duchovní probuzení Ameriky, a to především prostřednictvím vytváření kultury míru a nenásilí. Po svém zvolení hodlá podporovat úsilí o nenásilné řešení konfliktů a prevenci násilí. Hodlá také vytvořit ministerstvo míru; argumentuje přitom nepoměrem mezi rozpočtem ministerstva obrany, který činí 718 miliard dolarů, a řádově desítkami milionů, jež jsou z rozpočtu věnovány mírovým misím a agenturám. Pozornost získala také označením povinného očkování za „drakonické“ a „orwellovské“; za tento výrok se ale po kritice omluvila.

www.info.dingir.cz, autor: Zdeněk Vojtíšek

Autor kresby: Tomáš Altman

